

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 123.980 van 8 oktober 2003
in de zaak A. 124.090/VII-27.280**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal
voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Wit-Russische nationaliteit, op 18 juli 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 april 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 17 september 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 9 juli 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LAMOOT, die, loco advocaat F. LANDUYT, verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel; dat de verzoekende partij ter terechtzitting geen gegevens heeft aangebracht die de conclusies van het auditorsverslag tegenspreken;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 7 april 2002 en verklaarde zich op 9 april 2002 vluchteling.

1.2. Op 11 april 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 26 juni 2002 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag bedrieglijk was en bevestigde hij de ministeriële beslissing letterlijk als volgt :

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, een Belarussisch staatsburger, verliet op 26 januari 2002 Belarus. Op 7 april 2002 kwam u in België aan waar u op 9 april 2002 het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een geldig intern of internationaal Belarussisch paspoort

Volgens uw schriftelijke verklaring (dd. 17 mei 2002) verliet u Belarus omdat u er problemen had met de autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten voor het BNF. Toen u in het begin van 2000 lid werd van het BNF (Belarussisch Volksfront) begon u met uw politieke activiteiten. U plakte vlugschriften op, u nam deel aan meetings waar u foto's nam voor de krant en u bewerkte teksten voor de krant van de onafhankelijke jongeren. Tijdens een mars voor Tsjernobyl fotografeerde u hoe

mensen van OMON met onschuldige mensen korte metten maakte. Die foto's werden op de krant "internet" gepubliceerd. Op de meeting "Vrije verkiezingen" had u problemen met de politie. U werd toen door iemand van de OMON geslagen op het hoofd. U verloor het bewustzijn en u belandde in het ziekenhuis waar de dokter zei dat u een epileptische aanval had gehad. De volgende dag ontmoette u A. K. (uw overste) die u vragen stelde over de meeting. U bekeek samen met hem een video-opname van de meeting. De volgende dag bracht A. u naar een dokter en die stelde vast dat u een zware hersenschudding had opgelopen. Later werd er over die gebeurtenissen door Aleksander een artikel met uw foto gepubliceerd in een krant. Na de publicatie van het artikel werd u op uw werk ontslagen omwille van uw lidmaatschap bij het BNF. De dag erna kwamen er twee personen van de politie naar uw woning. Ze zeiden dat u uw politieke activiteiten moest stopzetten. Als u dit niet deed zou u grote problemen krijgen. Na een tijdje zette u uw politieke activiteiten verder. Tijdens een meeting werd u opnieuw aangehouden en werd u, samen met vele anderen, in een bus geduwd. Jullie werden in een hangar ondergebracht. 's Morgens werd u naar een kamer gebracht, in de handboeien geslagen en naar het politiekantoor gebracht. Daar sloegen ze u heel hard. Na de afranseling werd u naar het ziekenhuis afgevoerd waar u één maand verbleef. In het ziekenhuis zochten twee mensen van de zesde politieafdeling u op. Ze zeiden dat u grote problemen had, omdat er tegen u een rechtszaak werd ingesteld wegens het beledigen van en weerstand bieden aan de overheid. Na het bezoek van deze agenten verliet u het ziekenhuis. Daarna ontmoette u A. en jullie schreven samen een artikel over de meeting. Er werden ook enkele foto's die u gemaakt had gepubliceerd. Na de publicatie van het artikel werd u om middernacht gearresteerd en naar het politiekantoor afgevoerd. Ze sloegen u elke dag en u verloor enkele malen het bewustzijn. Na een maand lieten ze u vrij. Later werd u veroordeeld tot zeven jaar vrijheidsberoving. Na het proces brachten ze u naar het ziekenhuis voor een medisch onderzoek. U kon uit het ziekenhuis ontsnappen en ging in de kelder bij een vriend van u wonen tot uw vertrek uit Belarus.

Er dient opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen (verhoor DVZ dd. 9 april 2002, schriftelijke verklaring dd. 17 mei 2002) niet overeenstemmen. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in 1999 lid werd van het BNF (DVZ vraag 42). In uw schriftelijke verklaring verklaarde u dat u in het begin van 2000 lid werd van het BNF (schriftelijke verklaring p.1). Vervolgens verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in 1999 in Minsk werd aangehouden tijdens een niet toegelaten demonstratie (zie DVZ vraag 42). In uw schriftelijke verklaring stelde u dat u pas in het jaar 2000 politiek actief werd en begon deel te nemen aan meetings (zie schriftelijke verklaring p. 1). In uw schriftelijke verklaring stelde u dat u op uw werk werd ontslagen nadat ze wisten dat u lid was van het BNF (zie schriftelijke verklaring p.5). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u hiervan geen melding. Nog in uw schriftelijke verklaring stelde u dat u na uw laatste aanhouding, na het verschijnen van een artikel dat u samen met A. schreef, een maand opgesloten zat en dat u daarna veroordeeld werd tot zeven jaar vrijheidsberoving (schriftelijke verklaring p.9). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u geen melding van een arrestatie na het verschijnen van een artikel en verklaarde u dat u nooit veroordeeld werd (zie DVZ vraag 42-43). Nog in uw schriftelijke verklaring stelde u dat u tijdens uw vrijheidsberoving kon ontsnappen tijdens een medisch onderzoek in het ziekenhuis (zie schriftelijke verklaring p. 10-11). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte (u) hiervan geen melding. Verder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u 3 à 4 maal een oproepingsbrief kreeg van de regionale politieafdeling van Molodechno (zie DVZ vraag 42). In uw schriftelijke verklaring maakte u hiervan geen melding. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op substantiële wijze.

Gezien het bovenstaande kan er in hoofde van u geen bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden. Het door u neergelegde document (attest van de Belarussische ambassade in Italië) wijzigt niets aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet, aangezien het geen betrekking heeft op de door u ingeroepen problemen.

Aangezien uit uw schriftelijke verklaring (dd. 17 mei 2002) duidelijk blijkt dat uw asielrelaas bedrieglijk is, achtte de Commissariaat-generaal het niet nodig om u nogmaals op te roepen voor een interview in dringend beroep."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 6 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955;

Overwegende dat deze verdragsbepaling, naar luid waarvan bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing over een asielaanvraag; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), en de artikelen 48, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de “omstandige nota” waarin zij haar bezwaren heeft uiteengezet met de bedoeling om in een tweede interview de fouten en onvolledigheden, vastgesteld tijdens het eerste, recht te zetten;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt; dat, zo het middel dusdanig geïnterpreteerd wordt dat de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden acht, zij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen

bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partij niet aanvoert, en bijgevolg evenmin aantoont, dat de motieven onredelijk zouden zijn; dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de verklaringen van de verzoekende partij een niet onbelangrijk aantal tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden heeft vastgesteld; dat deze opgesomd worden in de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat die vaststellingen feitelijk onjuist zijn noch dat de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit afleidt kennelijk onredelijk zijn; dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit een warrig, weinig precies, soms incoherent en zelfs tegenstrijdig asielrelaas afgeleid heeft dat de asielaanvraag bedrieglijk was; dat de verzoekende partij weliswaar verwijst naar een nota die zij in de administratieve procedure heeft neergelegd, maar in haar verzoekschrift geen concrete gegevens aanbrengt die zouden aantonen dat, wanneer hij rekening zou hebben gehouden met de in deze nota vervatte opmerkingen, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen anders zou hebben beslist; dat de verzoekende partij de vaststellingen omtrent het bedrieglijk asielrelaas niet weerlegt; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht oktober tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.